

KIINAN VALLANKUMOUS JA KOMINTERNIN TEHTÄVÄT

*Puhe Kominternin Toimeenpanevan Komitean
VIII täysistunnon⁶⁵ X istunnossa
toukokuun 24 pnä 1927*

I

ERÄITÄ PIENIÄ KYSYMYKSIÄ

Toverit! Minun on pyydettyvä anteeksi, että saavuin tänään myöhästyneenä Toimeenpanevan Komitean istuntoon enkä voinut kuulla kokonaan Trotskin puhetta, jonka hän täällä Toimeenpanevasa Komiteassa piti.

Minun mielestäni Trotski on kuitenkin viime päivinä antanut Kiinan kysymyksestä sellaisen määrän kirjallisuutta, teesejä ja kirjeitä Toimeenpanevalle Komitealle, että meillä ei ole aineiston puutetta opposition arvostelemiseksi.

Tämän vuoksi pidän Trotskin virheitä arvostellessani lähtökohtana näitä asiakirjoja ollen varma siitä, että tämä arvostelu tulee olemaan samalla Trotskin tämänpäiväisen puheen perustojen arvostelua.

Minä pyrin mahdollisuuksien mukaan karttamaan väittelyn henkilökohtaisia aineksia. Trotskin ja Zinovjevin henkilökohtaiset hyökkäilyt NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon ja Kominternin Toimeenpanevan Komitean eri jäseniä vastaan eivät ole sen arvoisia, että niihin pitäisi pysähtyä.

Kominternin Toimeenpanevan Komitean istunnoissa Trotski haluaisi nähtävästi näytellä jonkunlaista

sankaria muuttaakseen Toimeenpanevan Komitean työn sodanvaaraa, Kiinan vallankumousta j.n.e. koskevissa kysymyksissä Trotskia koskevan kysymyksen käsittelemiseksi. Trotski ei mielestäni ansaitse niin suurta huomiota. (Ääni paikalta: „Oikein!“.) Ja sitäkin suuremmalla syyllä, että hän muistuttaa paremminkin näyttelijää kuin sankaria, ja näyttelijää ei missään tapauksessa saa sekoittaa sankariin.

Minä en edes puhukaan siitä, että Buharinille ja Stalinille ei ole mitään loukkaavaa siinä, kun sellaiset henkilöt kuin Trotski ja Zinovjev, jotka Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto paljasti syyllisiksi sosialidemokraattiseen poikkeamaan, haukkua nalkuttavat bolshevikkeja. Päinvastoin, minulle olisi mitä syvin loukkaus, jos Trotskin ja Zinovjevin tyyppiset puolimenshevikit ylistäisivät minua eivätkä haukkuisi.

Minä en lähde laajemmin puhumaan myöskään siitä, onko oppositio nykyisellä ryhmäkuntalaisella esiintymisellään rikkonut ne sitoumukset, jotka se antoi lokakuun 16 p:nä 1926. Trotski väittää, että opposition lokakuun 16 p:nä 1926 antaman julkilausuman mukaan hänellä on oikeus puolustaa mielipiteitään. Se tietysti pitää paikkansa. Mutta jos Trotski tahtoo väittää, että julkilausuman koko sisältö on siinä, niin sitä ei voida nimittää muuksi kuin sofismiksi.

Opposition lokakuun 16 päivän julkilausumassa ei puhuta vain opposition oikeudesta puolustaa mielipiteitään, vaan myöskin siitä, että näitä mielipiteitä voidaan puolustaa vain puoluekantaisuuden sallimissa puitteissa, että ryhmäkuntalaisuus on heitettävä syr-

jään ja lopetettava, että oppositio on velvollinen „alistumaan ehdoitta“ puolueen tahtoon ja Keskuskomitean päätöksiin, että opposition ei ole vain alistettava näihin päätöksiin, vaan myöskin „toteutettava“ niitä tunnollisesti käytännössä.

Tarvitseeko kaiken tämän jälkeen vielä todistella, että oppositio on rikkonut lokakuun 16 p:nä 1926 antamansa julkilausuman ja repinyt sen palasiksi mitä törkeimmällä tavalla.

Minä en lähde laajemmin puhumaan myöskään NKP(b):n Keskuskomitean ja Kominternin Kiinan kysymyksessä ottaman kannan säädyttömistä ja törkeän parjaavista vääristelyistä, joita on esitetty opposition monilukuisissa teeseissä, kirjoituksissa ja puheissa. Trotski ja Zinovjev eivät herkeä väittämästä, että NKP(b):n Keskuskomitea ja Komintern ovat muka puolustaneet ja puolustavat edelleenkin kansallisen porvariston „tukemisen“ politiikkaa Kiinassa.

Tuskin on tarpeen todistella, että tämä Trotskin ja Zinovjevin väite on valhetta, parjausta ja asian tahallista vääristelyä. Todellisuudessa NKP(b):n Keskuskomitea ja Komintern eivät puolustaneet kansallisen porvariston tukemisen politiikkaa, vaan kansallisen porvariston **hyväksikäyttämisen** politiikkaa **niin kauan kuin** vallankumous Kiinassa oli **yleiskansallisen** yhdistetyn rintaman vallankumous, ja tämän politiikan ne **vaihtoivat** sitten kansallista porvaristoa vastaan käytävän aseellisen taistelun politiikkaan, **kun** vallankumous Kiinassa muuttui **agraarivallankumoukseksi ja** kansallinen porvaristo alkoi loitota vallankumouksesta.

Siitä vakuuttuakseen ei tarvitse muuta kuin lukea sellaiset asiakirjat kuin VII laajennetun täysistunnon

päätöslauselma, Kominternin Toimeenpanevan Komitean tunnettu vetoomus⁶⁶, Stalinin teesit propagandisteille* ja vihdoin Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistölle äsken esitetyt Buharinin teesit.

Opposition onnettomuus onkin juuri siinä, ettei se voi tulla toimeen ilman parjausta ja vääristelyä. Siirtykäämme asiaan.

II

AGRAARI- JA TALONPOIKAISVALLANKUMOUS PORVARILLIS-DEMOKRAATTISEN VALLANKUMOUKSEN PERUSTANA

Trotskin perusvirhe on siinä, ettei hän käsitä Kiinan vallankumouksen sisältöä ja luonnetta. Komintern lähtee siitä, että agraarivallankumousta nostavana valitsevana sortotekijänä ovat Kiinassa nykyhetkellä feodalismiin jätteet. Komintern lähtee siitä, että feodalismiin jätteet Kiinan maaseudulla ja näiden jätteiden yllä oleva koko militaristis-byrokraattinen päällysrakennus kaikkine dzydzzyneineen, kuvernööreineen, kenraaleineen, Tshangtsolineineen j.n.e. ovat se perusta, jonka pohjalla nykyinen agraarivallankumous on syntynyt ja kehittyä.

Kun monissa maakunnissa 70 % talonpoikaiston tuloista menee tilanherroille ja gentryille, kun aseelliset ja aseettomat tilanherrat eivät ole vain taloudellisena valtana, vaan myöskin hallinnollisena ja tuomiovaltana, kun eräissä maakunnissa aina tähän

* Kts. tämä osa, s. 238—248. *Toim.*

asti harjoitetaan keskiaikaista naisten ja lasten myyntiä ja ostoa,—niin ei voida olla myöntämättä, että feodaaliset jätteet ovat Kiinan maakunnissa sorron perusmuotona.

Juuri sen vuoksi, että feodaaliset jätteet kaikkine militaristis-byrokraattisine päällysrakennuksineen ovat sorron perusmuotona Kiinassa,—juuri sen vuoksi Kiina elääkin nyt voimansa ja laajuutensa puolesta mitä suurinta agraarivallankumousta.

Mutta mitä on agraarivallankumous? Se juuri onkin porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perusta ja sisältö.

Juuri sen vuoksi Komintern sanookin, että nykypäivällä Kiina elää porvarillis-demokraattista vallankumousta.

Mutta porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ei ole suunnattu ainoastaan feodaalisia jätteitä vastaan. Se on suunnattu samalla myöskin imperialismia vastaan.

Miksi?

Siksi, että imperialismi kaikkine finanssi- ja sotilasmahteineen Kiinassa on se voima, joka tukee, innoittaa, viljelee ja säilyttää feodaalisia jätteitä niiden kaikkine byrokraattis-militaristisine päällysrakennuksineen.

Siksi, että feodaalisia jätteitä Kiinassa ei voida hävittää käymättä samalla vallankumouksellista taistelua imperialismia vastaan Kiinassa.

Siksi, että sen, joka haluaa hävittää feodaaliset jätteet Kiinasta, on nostettava ehdottomasti kätensä imperialismia ja imperialistisia ryhmiä vastaan Kiinassa.

Siksi, että feodaalisia jätteitä ei voida Kiinassa nujertaa ja hävittää, ellei käydä päättäväistä taistelua imperialismia vastaan.

Juuri sen vuoksi Komintern sanookin, että porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on samalla imperialisminvastainen vallankumous.

Täten nykyinen vallankumous Kiinassa on vallankumouksellisen liikkeen kahden virran, feodaalisia jätteitä vastaan tapahtuvan liikkeen ja imperialismia vastaan tapahtuvan liikkeen yhdistymistä. Porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on feodaalisia jätteitä vastaan tapahtuvan taistelun ja imperialismia vastaan tapahtuvan taistelun yhdistämistä.

Sellainen on Kominternin (ja siis myöskin NKP(b):n Keskuskomitean) koko linjan lähtökohta Kiinan vallankumouksen kysymyksissä.

Mutta minkälainen on Trotskin lähtökohta Kiinan kysymyksessä? Se on suorastaan vastakohtainen juuri esitetyle Kominternin näkökannalle. Trotski ei joko lainkaan tunnusta feodaalisten jätteiden olemassaoloa Kiinassa tai ei anna niille ratkaisevaa merkitystä. Aliarvioiden feodaalis-byrokraattisen sorron voiman ja merkityksen Kiinassa Trotski (ja siis myös oppositio) arvelee, että Kiinan kansallisen vallankumouksen perussyynä on Kiinan valtiollinen tulliriippuvaisuus imperialismiin maista.

Sallikaa minun viitata Trotskin tunnettuihin teeseihin, jotka on lähetetty muutama päivä sitten NKP(b):n Keskuskomitealle ja Kominternin Toimeenpaneevalle Komitealle. Näiden Trotskin teesien otsikkona on: „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“.

Trotski kirjoittaa noissa teeseissä:

„Buharinin yritys puolustella opportunistista luokkasovittelulinjaa viittauksilla „feodalismien jätteiden“ muka vallitsevaan osuuteen Kiinan taloudessa on aivan perusteeton. Vaikkapa Buharinin arvio Kiinan taloudesta perustuisikin taloudelliseen analyysiin eikä skolastisiin määrittelyihin, niin „feodalismien jätteet“ eivät kuitenkaan voisi olla sen politiikan puolustuksena, joka niin ilmeisesti helpotti huhtikuun kumousta. Kiinan vallankumouksella on kansallis-porvarillinen luonne siitä perussyystä, että Kiinan kapitalismin tuotantovoimien kehitys törmäsi Kiinan valtiolliseen tulliriippuvaisuuteen * imperialismin maista“ (kts. Trotski, „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“).

Tähän sitaattiin pinnallisesti suhtauduttaessa voitaisiin luulla, että Trotski ei taistele Kominternin linjaa vastaan Kiinan vallankumouksen luonnetta koskevassa kysymyksessä, vaan Buharinin „luokkasovittelupolitiikkaa“ vastaan. Mutta asia ei ole tietenkään niin. Tosiasiassa tässä sitaatissa on puhe feodaalisten jätteiden „vallitsevan osuuden“ kieltämisestä Kiinassa. Tosiasiassa siinä on puhe siitä, että Kiinassa nykyisin kehittyvä agraarivallankumous voitaisiin julistaa huippukerrostien vallankumoukseksi, niin sanoakseni tullivastaiseksi vallankumoukseksi.

Buharinin „luokkasovittelupolitiikasta“ jaarittelemisen oli tässä Trotskille tarpeen sitä varten, että hän olisi voinut peittää luopuruutensa Kominternin linjasta. Se on — sanon sen suoraan — Trotskin tavallinen petkutustempu.

Trotskin mukaan asia on siis niin, että feodaaliset jätteet Kiinassa kaikkine militaristis-byrokraattisine päällysrakennuksineen eivät ole Kiinan vallankumouksen perusvieteri tällä ajankohdalla, vaan toisarvoinen

* Alleviivaus minun. J. St.

ja vähämerkityksellinen voima, joka ansaitsee tulla mainituksi vain lainausmerkeissä.

Trotskin mukaan asia on siis niin, että kansallisen vallankumouksen „perussyynä“ Kiinassa on Kiinan tulliriippuvaisuus imperialisteista, että tämän vuoksi Kiinan vallankumous on pääasiallisesti niin sanoakseni tullivastainen vallankumous.

Sellainen on Trotskin käsityksen lähtökohta.

Sellainen on Trotskin katsantokanta Kiinan vallankumouksen luonteesta.

Sallikaa huomauttaa, että tuo kanta on „hänen ylhäisyytensä“ Tshangtsolinin valtioneuvoksen katsantokanta.

Jos tuo Trotskin katsantokanta on oikea, niin silloin on myönnettävä, että oikeassa ovat Tshangtsolin ja Tshangkaishek, jotka eivät halua agraarivallankumousta eivätkä työväen vallankumousta ja pyrkivät vain kumoamaan epä-tasavertaiset sopimukset ja pystyttämään Kiinan tulliautonomian.

Trotsky on luisunut Tshangtsolinin ja Tshangkaishekin kansliamiesten katsantokannalle.

Jos feodalismiin jätteet täytyy panna lainausmerkeihin; jos Komintern on väärässä sanoessaan, että vallankumouksen nykyisessä vaiheessa on feodalismiin jätteillä vallitseva merkitys; jos Kiinan vallankumouksen perustana on tulliriippuvaisuus eikä taistelu feodaalisia jätteitä vastaan ja niitä tukevaa imperialismia vastaan,—niin mitä jää silloin jäljelle Kiinan agraarivallankumouksesta?

Mistä on ilmaantunut Kiinan agraarivallankumous tilanherrain maiden konfiskointivaatimuksiin? Millä perusteella Kiinan vallankumousta pidetään siinä

tapauksessa porvarillis-demokraattisena vallankumouksena? Eikö se ole tosiasia, että agraarivallankumous on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perusta? Onkohan agraarivallankumous voinut tipah-
taa taivaasta?

Eikö se ole tosiasia, että mitä valtavimpaan agraarivallankumoukseen on tullut mukaan miljoonia ja kymmeniä miljoonia talonpoikia sellaisissa maakunnissa kuin Hunanissa, Hubeissa, Henanissa j.n.e., joissa talonpojat pystyttävät oman valtansa, oman oikeutensa, oman itsepuolustuksensa, ajaen tilanherrat pois ja tehden heistä selvää „plebeijien tavalla“?

Mistä on saattanut ilmaantua tällainen mahtava agraariliike, ellei feodaalis-militaristinen sorto ole Kiinassa vallitsevana sortomuotona?

Kuinka tämä kymmenien miljoonien talonpoikain mahtava liike on voinut saada samalla imperialisminvastaisen luonteen, ellei myönnä, että imperialismi on Kiinan kansan feodaalis-militarististen sortojain pääliittolainen?

Eikö se ole tosiasia, että yksistään Hunanissa on nykyään talonpoikaisliitossa yli kaksi ja puoli miljoonaa jäsentä? Ja paljonko heitä on Hubeissa, Henanissa ja paljonko heitä tulee olemaan aivan lähitulevaisuudessa Kiinan muissa maakunnissa?

Entä „punaiset keihäet“, „kiristettyjen vatsojen liitot“ j.n.e.,—ovatko ne keksintöä eikä todellisuutta?

Voidaankohan todellakin vakavasti väittää, että tilanherrain maiden konfiskoinnin tunnuksella tapahtuva kymmenien miljoonien talonpoikain agraarivallankumous ei ole suunnattu todellisia ja epäilemättömiä feodalismia jätteitä vastaan, vaan kuviteltuja,

lainausmerkkeihin otettuja feodalismiin jätteitä vastaan?

Eikö ole selvää, että Trotski on luisunut „hänen ylhäisyytensä“ Tshangtsolinin kansliamiesten näkökannalle?

Täten meillä on kaksi peruslinjaa:

a) **Kominternin linja**, joka ottaa huomioon Kiinassa olevat feodaaliset jätteet vallitsevana sortomuotona, mahtavan agrariiliikkeen ratkaisevan merkityksen, feodaalisten jätteiden yhteyden imperialismiin, Kiinan vallankumouksen porvarillis-demokraattisen luonteen taistelun kärjen suuntautuessa imperialismia vastaan;

b) **Trotskin linja**, joka kieltää feodaalis-militaristisen sorron vallitsevan merkityksen, ei näe agrari-vallankumouksellisen liikkeen ratkaisevaa merkitystä Kiinassa ja selittää Kiinan vallankumouksen imperialisminvastaisen luonteen johtuvan vain Kiinan kapitalismin eduista, Kiinan kapitalismin, joka vaatii Kiinan tulliriippumattomuutta.

Trotskin (ja siis myös opposition) perusvirhe on se, että hän aliarvioi agrarivallankumousta Kiinassa, ei ymmärrä tämän vallankumouksen porvarillis-demokraattista luonnetta, kieltää monimiljoonaisen agrariiliikkeen edellytykset Kiinassa, aliarvioi talonpoikaiston osuutta Kiinan vallankumouksessa.

Tämä virhe ei ole Trotskille uusi. Se on ollut Trotskin koko linjan mitä luonteenomaisin piirre koko ajan hänen taistelussaan bolshevismia vastaan.

Talonpoikaiston osuuden aliarvioiminen porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa on se virhe, joka on seurannut Trotskia vuodesta 1905 lähtien ja joka ilmeni erikoisen räikeästi vuoden 1917 helmikuun

vallankumouksen edellä ja joka seuraa häntä nykyäänkin.

Sallikaa viitata eräisiin tosiasioihin Trotskin taistelusta leninismiä vastaan, esimerkiksi helmikuun vallankumouksen edellä vuonna 1917, jolloin me kuljimme porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voittoa kohti Venäjällä.

Trotski väitti silloin, että koska luokkakajakautuminen talonpoikaiston keskuudessa on voimistunut, koska meillä on nykyään imperialismin herruus ja proletariaatti asettaa itsensä porvarillista kansakuntaa vastaan, niin talonpoikaiston osuus tulee laskemaan ja agraarivallankumouksella ei tule olemaan sitä merkitystä, mikä sille annettiin vuonna 1905.

Mitä Lenin siihen vastasi? Sallikaa esittää sitaatti Leninin vuonna 1915 kirjoittamasta kirjoituksesta, jossa puhutaan talonpoikaiston osuudesta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa Venäjällä:

„Trotskin originelli teoria (puhe on Trotskin „permanentista vallankumouksesta“. J. St.) ottaa bolshevikeilta kutsun proletariaatin päättäväiseen vallankumoukselliseen taisteluun ja poliittisen vallan valtaamiseen sen käsiin ja menshevikeiltä talonpoikaiston merkityksen „kieltämisen“. Talonpoikaisto on nähkääs kerrostunut, siinä on tapahtunut luokkakajakautuminen; sen mahdollinen vallankumouksellinen osuus on yhä laskenut; „kansallinen“ vallankumous on Venäjällä mahdoton: „me elämme imperialismin aikakaudella“ ja „imperialismi ei aseta porvarillista kansakuntaa vanhaa järjestelmää vastaan, vaan proletariaatin porvarillista kansakuntaa vastaan“.

Siinä on huvittava esimerkki „sanalla leikkimisestä“: imperialismi! Jos proletariaatti Venäjällä on jo „porvarillista kansakuntaa“ vastassa, niin silloin siis Venäjä on välittömästi sosialistisen vallankumouksen kynnyksellä!! silloin „tilanherrain maiden konfiskoinnin“ tunnus (jonka Trotski vuoden 1912 Tammi-

kuun konferenssin jälkeen toistaa vuonna 1915) on väärä, silloin ei pidä puhua „työväen vallankumouksellisesta“, vaan „työväen sosialistisesta“ hallituksesta!! Kuinka pitkälle Trotskilla menee sekavuus, näkyy hänen lauseestaan, että päättäväisyydellään proletariaatti innostaa mukaansa myöskin „ei-proletaariset (!) kansanjoukot“ (№ 217)!! Trotski ei ajatellut sitä, että jos proletariaatti innostaa maaseudun ei-proletaariset joukot konfiskoimaan tilanherrain maat ja kukistaa monarkian, niin se tulee olemaan „kansallisen porvarillisen vallankumouksen“ loppuunviemistä Venäjällä, se tulee olemaan proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattista diktatuuria!*

Koko kymmenvuotiskausi — suuri vuosikymmen — 1905—1915 on todistanut Venäjän vallankumouksen kahden ja vain kahden luokkalinjan olemassaolon. Talonpoikaiston kerrostuminen on kiihdyttänyt luokkataistelua sen sisällä, herättänyt suuren joukon poliittisesti nukkuneita aineksia, lähentänyt kaupungin proletariaattiin maaseudun proletariaattia (jonka erikoista järjestämistä bolshevikit ovat vaatineet vuodesta 1906 saakka ja veivät tämän vaatimuksen Tukholman, menshevistisen edustajakokouksen päätöslauselmaan). Mutta „talonpoikaiston“ ja Markovien—Romanovien—Hvostovien välinen vastakohtaisuus on voimistunut, kasvanut ja kärjistynyt. Se on sellainen ilmeinen tosiasia, ettei sitä voi „kumota“ edes tuhansillakaan Trotskin kymmenissä pariisilaisissa kirjoituksissaan esittämällä fraaseilla. Tosiasiassa Trotski auttaa Venäjän liberaalisia työväenpoliitikkoja, jotka ymmärtävät talonpoikaiston osuuden „kieltämisellä“ haluttomuutta nostaa talonpoikia vallankumoukseen! Mutta juuri siinä on nyt kysymyksen ydin“ (kts. XVIII osa, s. 317—318).

Juuri tämä Trotskin kaavion erikoisuus, joka on siinä, että hän näkee porvariston, näkee proletariaatin, mutta ei huomaa talonpoikaista eikä ymmärrä sen osuutta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa, — nimenomaan tämä erikoisuus onkin opposition virheen perustana Kiinan kysymyksessä.

* Alleviivaus minun. J. St.

Siinä juuri onkin Trotskin ja opposition „puolimenshevismi“ Kiinan vallankumouksen luonnetta koskevassa kysymyksessä.

Tästä perusvirheestä juontuvat opposition kaikki muut virheet, koko sekavuus opposition teeseissä Kiinan kysymyksessä.

III

KOMMUNISTEJA TUHOAVA OIKEISTOLAISTEN KUOMINTANG NANKINGISSA JA KOMMUNISTIEN KANSSA LIITTOA YLLÄPITÄVÄ VASEMMISTOLAISTEN KUOMINTANG UHANISSA

Ottakaamme esimerkiksi Uhanin kysymys. Komin-ternin kanta Uhanin vallankumouksellista merkitystä koskevassa kysymyksessä on tunnettu ja selvä. Koska Kiina elää agraarivallankumousta; koska agraarivallankumouksen voitto on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voitto, proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin voitto; koska Nanking on kansallisen vastavallankumouksen keskus, mutta Uhan vallankumouksellisen liikkeen keskus Kiinassa, — niin on välttämätöntä Uhanin Kuomintangin tukeminen, on välttämätöntä kommunistien osallistuminen tähän Kuomintangiin ja sen vallankumoushallitukseen ehdolla, että proletariaatin ja sen puolueen johtava osuus on turvattu sekä Kuomintangissa että Kuomintangin ulkopuolella.

Onko nykyinen Uhanin hallitus proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin elin? Ei, toistaiseksi se ei ole eikä siitä

vielä kohta tule sellaista elintä. Mutta vallankumouksen edelleen kehittyessä, tämän vallankumouksen menestysten yhteydessä sillä on kaikki edellytykset kehittyä sellaiseksi elimeksi.

Sellainen on Kominternin kanta.

Trotski käsittää asian kokonaan toisin. Hänen mielestään Uhan on „kuvitelma“ eikä vallankumouksellisen liikkeen keskus. Kysymykseen, mikä on nykyään vasemmistolainen Kuomintang, Trotski vastaa: „Toistaiseksi ei vielä mikään, tai ei miltei mikään“.

Olettakaamme, että Uhan on kuvitelma. Mutta jos Uhan on kuvitelma, niin minkä vuoksi Trotski ei vaadi päättäväistä taistelua tätä kuvitelmaa vastaan? Mistä saakka kommunistit ovat alkaneet tukea kuvitelmaa, osallistua kuvitelmaan, johtaa kuvitelmaa j.n.e.? Eikö se ole tosiasia, että kommunistien velvollisuus on taistella kuvitelmaa vastaan? Eikö se ole tosiasia, että kieltäytyminen taistelusta kuvitelmaa vastaan on kommunistien puolelta proletariaatin ja talonpoikaiston pettämistä? Minkä vuoksi Trotski ei sitten ehdota päättäväistä taistelua kuvitelmaa vastaan vaikkapa kommunistien viipymättömän poistumisen muodossa Uhanin Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta? Minkä vuoksi Trotski ehdottaa jäätäväksi tuohon kuvitelmaan, olemaan poistumatta siitä? Missä siinä on logiikka?

Eiköhän tuo „loogillinen“ mielettömyys johdu siitä, että hosuttuaan Uhanin hallituksen suhteen ja nimitettyään sen kuvitelmaksi Trotski menetti sitten rohkeutensa eikä uskaltanut tehdä vastaavaa johtopäätöstä teeseissään?

Tai ottakaamme esimerkiksi Zinovjev. Teeseissään, jotka jaettiin NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa tämän vuoden huhtikuussa, Zinovjev määrittelee Uhanin Kuomintangin vuoden 1920 kauden kemalistien hallitukseksi. Mutta kemalistien hallitus on sellainen hallitus, joka käy taistelua työläisiä ja talonpoikia vastaan, hallitus, jossa ei ole eikä voi olla paikkaa kommunisteille. Luulisi, että Uhanin tuollaisesta määrittelystä voi olla vain yksi johtopäätös: päättäväinen taistelu Uhania vastaan, Uhanin hallituksen kukistaminen.

Mutta niin voivat ajatella tavalliset ihmiset, joilla on tavallisen ihmisen logiikka.

Zinovjev ei ajattele niin. Määritellessään Hankoussa sijaitsevan Uhanin hallituksen kemalistien hallitukseksi hän kehoittaa samalla antamaan tälle hallitukselle mitä tarmokkainta tukea, kehoittaa kommunisteja olemaan poistumatta siitä, olemaan poistumatta Uhanin Kuomintangista j.n.e. Hän sanoo suoraan:

„Hankoulle on annettava mitä tarmokkainta ja kaikinpuolista apua järjestäen sieltäkäsinkin vastaiskun Cavaignaceille. Lähiaikoina on voimat keskitettävä nimenomaan siihen, että voitaisiin auttaa järjestäytymistä ja lujittautumista Hankoussa“ (kts. Zinovjevin teesit).

Ymmärtäköön, ken voi!

Trotski sanoo, että Uhan, s.o. Hankou on kuvitelma. Zinovjev päinvastoin väittää, että Uhan on kemalistien hallitus. Siitä olisi tehtävä johtopäätös: taistelu kuvitelmaa vastaan, eli taistelu Uhanin hallituksen kukistamiseksi. Mutta niin Trotski kuin

Zinovjevkin perääntyy kuitenkin sen johtopäätöksen edessä, mikä kiertämättömästi seuraa heidän oletuksistaan, ja Zinovjev menee vielä pitemmälle ehdottaen „mitä tarmokkainta ja kaikinpuolista apua Hankoulle“.

Mistä tämä kaikki puhuu? Siitä, että oppositio on sotkeutunut ristiriitaisuuksiin. Se on menettänyt loogillisen ajattelemisen kyvyn ja kadottanut kaikki perspektiivit.

Sekaannus mielipiteissä, kaikkien perspektiivien kadottaminen Uhania koskevassa kysymyksessä, — sellainen on Trotskin ja opposition kanta, jos seka-
vuutta voidaan yleensä sanoa kannaksi.

IV

TYÖVÄEN JA TALONPOIKAIN EDUSTAJAIN NEUVOSTOISTA KIINASSA

Tai ottakaamme vielä esimerkiksi kysymys työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostoista Kiinassa.

Neuvostojen järjestämisen kysymyksestä meillä on kolme päätöslauselmaa, jotka on hyväksytty Kominternin II kongressissa: Leninin teesit ei-proletaaristen, talonpoikais-Neuvostojen muodostamisesta takapajuisissa maissa, Royn teesit työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa kuin Kiinassa ja Intiassa, ja erikoiset teesit siitä, „Milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan muodostaa työväen edustajain Neuvostot“.

Leninin teeseissä puhutaan „talonpoikaiston“, „kansan“, ei-proletaaristen Neuvostojen muodostami-

sesta sellaisissa maissa kuin Keski-Aasiassa, jossa ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia. Leninin teeseissä ei ole sanaakaan työväen edustajain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa. Tämän yhteydessä Leninin teesit katsovat „talonpoikaiston“, „kansan“ Neuvostojen kehittämisen ja muodostamisen erääksi välttämättömäksi ehdoksi takapajuisissa maissa sen, että Neuvostoliiton proletariaatti **suoranaisesti** tukee vallankumousta tällaisissa maissa. On selvää, että näissä teeseissä ei pidetä silmällä Kiinaa tai Intiaa, joissa on tietty vähimmäismäärä teollisuusproletariaattia ja joissa työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen määrätyissä oloissa on talonpoikaiston Neuvostojen muodostamisen edellytyksenä, vaan muita, takapajuisempia maita, sellaisia kuin Persia j.n.e.

Royn teesit pitävät silmällä pääasiallisesti Kiinaa ja Intiaa, joissa on teollisuusproletariaattia. Näissä teeseissä ehdotetaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamista määrätynlaisissa oloissa, porvarillisesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen kautena. On selvää, että näillä teeseillä on suoranainen merkitys Kiinalle.

II kongressin erikoiset teesit otsikolla „Milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan muodostaa työväen edustajain Neuvostot“ puhuvat työväen edustajain Neuvostojen merkityksestä Venäjän ja Saksan vallankumouksen kokemuksen pohjalla. Nämä teesit sanovat, että „Neuvostot ilman proletaarista vallankumousta muuttuvat kiertämättömästi Neuvostojen parodiaksi“. On selvää, että käsiteltäessä kysymystä työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen

viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa meidän on otettava huomioon myös nämä viimeainitut teesit.

Kuinka on sen kysymyksen laita, joka koskee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa, kun otetaan tällöin huomioon sekä Kiinassa nykyhetkellä vallitseva tilanne että Kuomintangin olemassaolo Uhanissa vallankumouksellisen liikkeen keskuksena ja myöskin Kominternin II kongressin kaksien viimeainittujen teesien ohjeet?

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen nyt esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä merkitsee kaksoisvallan muodostamista, taistelutunnuksen antamista vasemmistolaisen Kuomintangin kukistamiseksi ja uuden, Neuvostovaltan muodostamiseksi Kiinassa.

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat olemassaolevan vallan kukistamiseksi käytävän taistelun elimiä, uuden vallan puolesta käytävän taistelun elimiä. Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen ilmaantuminen ei voi olla luomatta kaksoisvaltaa, ja kaksoisvalta ei voi olla kärjistämättä kysymystä siitä, kenelle on kuuluttava kaiken vallan.

Kuinka oli asianlaita Venäjällä maaliskuuhuhtitouko—kesäkuussa 1917? Silloin oli olemassa Väliaikainen hallitus, jolla oli käsissään puoli valtaa, joskin ehkä realistisempi valta, koska sotaväki sitä yhä vielä kannatti. Tämän rinnalla olivat olemassa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot, joilla myöskin oli käsissään aivan kuin puoli valtaa, joskaan ei

niin realinen valta kuin oli Väliaikaisella hallituksella. Bolshevikkien tunnuksena oli silloin Väliaikaisen hallituksen syrjäyttäminen ja kaiken vallan siirtäminen työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoilte. Ei kukaan bolshevikeista ajatellut silloin Väliaikaiseen hallitukseen menemistä, sillä ei saa mennä hallituksen kokoonpanoon, jos olet viemässä asiaa tämän hallituksen kukistamiseen.

Voidaanko sanoa, että tilanne Venäjällä maaliskesäkuussa 1917 oli samantapainen kuin nykyinen tilanne Kiinassa? Ei, niin ei voida sanoa. Niin ei voida sanoa, eikä vain siksi, että Venäjä eli silloin proletaarisen vallankumouksen aattoa, kun sen sijaan Kiina elää nyt porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aattoa, vaan myöskään siksi, että Väliaikainen hallitus Venäjällä oli silloin vastavallankumouksellinen ja imperialistinen hallitus, kun taas nykyinen hallitus Uhanissa on imperialisminvastainen ja vallankumouksellinen hallitus, vallankumouksellinen tämän sanan porvarillis-demokraattisessa mielessä.

Mitä ehdottaa meille tämän yhteydessä oppositio?

Se ehdottaa työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksina. Mutta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot eivät ole vain vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksia. Ne ovat ennen kaikkea ja pääasiallisesti olemassaolevaa valtaa vastaan nostetun kapinan elimiä, uuden, vallankumouksellisen vallan muodostamisen elimiä. Oppositio ei ymmärrä sitä, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot voidaan muuttaa vallankumouksellisen liikkeen

keskuksiksi vain kapinan eliminä, vain uuden vallan eliminä. Ilman sitä työväen edustajain Neuvostot muuttuvat kuvitelmaksi, olevan vallan lisäkkeeksi, kuten tapahtui Saksassa vuonna 1918 ja Venäjällä heinäkuussa 1917.

Käsittääkö oppositio, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen Kiinassa merkitsee nyt Neuvostojen ja Uhanin hallituksen kaksoisvallan muodostamista ja johtaa ehdottomasti ja kiertämättömästi Uhanin hallituksen kukistamisen tunnukseen?

Epäilen suuresti, käsittääkö Zinovjev tämän yksinkertaisen asian. Mutta Trotski käsittää sen täydellisesti, sillä hän sanoo teeseissään suoraan, että „Neuvostojen tunnus merkitsee kehoitusta todellisten vallanelinten muodostamiseen kaksoisvallan siirtymisjärjestelmän kautta“ (kts. Trotskin teesit „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“).

Näin ollen asia on siis niin, että muodostaessamme Neuvostot Kiinassa me luomme samalla „kaksoisvaltajärjestelmän“, kukistamme Uhanin hallituksen ja muodostamme uuden, vallankumouksellisen vallan. Ilmeistä on, että Trotski ottaa tässä esikuvaksi vallankumouksen historian tapahtumat Venäjällä Lokakuun edellä 1917. Silloin meillä todellakin oli kaksoisvalta, ja silloin me todellakin kukistimme Väliaikaisen hallituksen.

Mutta minä jo sanoin, ettei kukaan aikunut mennä silloin Väliaikaisen hallituksen kokoonpanoon. Miksi Trotski ei sitten nyt ehdota kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta? Kuinka voidaan muodostaa Neuvostot,

luoda kaksoisvaltajärjestelmä ja samaan aikaan mennä sen saman Uhanin hallituksen kokoonpanoon, jota suoriudutaan kukistamaan? Tähän kysymykseen Trotskin teesit eivät anna vastausta.

Mutta on kuitenkin selvää, että Trotski on tässä auttamattomasti sotkeutunut omien ristiriitaisuuksiensa rämeikköön. Hän on sekoittanut porvarillis-demokraattisen vallankumouksen proletaariseen vallankumoukseen. Hän on „unohtanut“, ettei porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ole vielä päättynyt, ettei se ole vielä voittanut, vaan on vasta kehityksensä ensi vaiheessa. Trotski ei ymmärrä, että Uhanin hallituksen tukemisesta kieltäytyminen, kaksoisvallan tunnuksen antaminen ja Uhanin hallituksen kukistaminen nyt Neuvostojen viipymättömän muodostamisen kautta merkitsee suoranaisen ja epäilemättömän kannatuksen antamista Tshangkaishekille ja Tshangtsolinille.

Meille sanotaan: mutta miten on ymmärrettävä siinä tapauksessa työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen Venäjällä vuonna 1905, — emmekö me sitten silloin eläneet porvarillis-demokraattista vallankumousta?

Mutta ensinnäkin meillä oli silloin kaiken kaikkiaan kaksi Neuvostoa — Pietarissa ja Moskovassa, ja kahden Neuvoston olemassaolo ei vielä luonut Neuvostovallan järjestelmää Venäjällä.

Toiseksi, Pietarin ja Moskovan Neuvostot olivat silloin kapinan elimiä vanhaa valtaa, tsaarivaltaa vastaan, mikä vielä kerran vahvistaa sen, että Neuvostoja ei saa pitää ainoastaan vallankumouksen järjestämisen keskuksina, vaan että Neuvostot voivat

olla sellaisia keskuksia vain kapinaeliminä ja uuden vallan eliminä.

Kolmanneksi, työväen Neuvostojen historia osoittaa, että tällaiset Neuvostot voivat olla olemassa ja kehittyä edelleen vain siinä tapauksessa, jos on olemassa otolliset ehdot välittömälle siirtymiselle porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariin vallankumoukseen, jos on siis olemassa otolliset ehdot siirtymiselle porvarillisesta vallasta proletaariin diktatuuriin.

Eivätköhän työväen Neuvostot Pietarissa ja Moskovassa vuonna 1905 samoin kuin työväen Neuvostot Saksassa vuonna 1918 tuhoutuneet siksi, ettei silloin ollut tällaisia otollisia ehtoja?

On mahdollista, ettei Venäjällä olisi ollut Neuvostoja vuonna 1905, jos Venäjällä olisi ollut silloin sentapainen laaja vallankumouksellinen järjestö kuin on nykyinen vasemmistolainen Kuomintang Kiinassa. Mutta sellaista järjestöä ei Venäjällä silloin voinut olla, sillä venäläisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa ei ollut kansallisuussortoa, venäläiset itse sortivat muita kansallisuuksia, mutta vasemmisto-Kuomintangin tapainen järjestö voi syntyä vain ulkomaisten imperialistien harjoittaman kansallisuussorron oloissa, joka yhdistää maan vallankumoukselliset ainekset yhteen laajaan vallankumoukselliseen järjestöön.

Vain sokeat voivat olla tunnustamatta sitä, että vasemmisto-Kuomintangilla on vallankumouksellisen taistelun elimen osuus, kapinaelimen osuus kapinassa feodaalisia jätteitä ja imperialismia vastaan Kiinassa.

Mutta mitä siitä johtuu?

Siitä johtuu, että vasemmisto-Kuomintangilla on Kiinassa nykyiselle Kiinan porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle jokseenkin samanlainen merkitys kuin Neuvostoilla oli Venäjän porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle vuonna 1905.

Asia olisi toisin, jos Kiinassa ei olisi sellaista kansanomaista ja vallankumouksellisdemokraattista järjestöä kuin vasemmisto-Kuomintang. Mutta kun on kerran olemassa sellainen erikoinen vallankumouksellinen järjestö, joka on sopiva Kiinan olojen erikoisuuksiin ja joka on todistanut kelvollisuutensa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen edelleenkehittämiseen Kiinassa, — niin olisi tyhmää ja järjetöntä hajoittaa tämä monien vuosien aikana luotu järjestö nyt, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous on vasta alkanut, joka ei ole vielä voittanut ja joka ei vielä kohta voita.

Pitäen tätä lähtökohtana eräät toverit tekevät sellaisen johtopäätöksen, että Kuomintangia voidaan käyttää myöskin tulevaisuudessa, siirryttäessä proletariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin valtio-organisation muotona, ja sitäpaitsi he näkevät siinä porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletariseen vallankumoukseen rauhallisen siirtymisen mahdollisuuden.

Vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuus ei tietenkään yleensä puhuen ole suljettu pois. Myöskin meillä Venäjällä puhuttiin vuoden 1917 alussa vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuudesta Neuvostojen kautta.

Mutta ensinnäkään Kuomintang ei ole sama kuin Neuvostot, ja joskin se on sopiva porvarillisdemo-

kraattisen vallankumouksen kehittämiseen, niin se ei vielä merkitse sitä, että se sopisi proletarisen vallankumouksen kehittämiseen, kun taas työväen edustajain Neuvostot ovat proletariaatin diktatuurin kaikkein soveliaim muoto.

Toiseksi, vieläpä Neuvostojenkin aikana rauhallinen siirtyminen proletariseen vallankumoukseen Venäjällä vuonna 1917 osoittautui käytännössä mahdolltomaksi.

Kolmanneksi, proletarisia keskuksia on Kiinassa niin vähän ja Kiinan vallankumouksen viholliset ovat niin voimakkaita ja monilukuisia, että vallankumouksen jokainen edistysaskel ja jokainen rynnistys imperialistien puolelta tulee kiertämättä aiheuttamaan uusia Kuomintangista lohkeutumisia ja kommunistisen puolueen uuden lujittumisen Kuomintangin arvovallan kustannuksella.

Olen sitä mieltä, että Kiinan vallankumouksen kehityksen rauhallinen tie täytyy katsoa mahdottomaksi.

Olen sitä mieltä, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot täytyy muodostaa Kiinassa porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletariseen vallankumoukseen siirtymisen kaudella. Sillä nykyajan oloissa sellainen siirtyminen on mahdotonta ilman työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostoja.

Ensin täytyy antaa agraariliikkeen laajeta koko Kiinaa käsittäväksi, täytyy lujittaa Uhanian ja tukea sitä taistelussa feodaalis-byrokraattista komentoa vastaan, täytyy auttaa Uhanian saamaan voiton vastavallankumouksesta, täytyy kehittää laajasti ja kaik-

kiällä talonpoikaisliittoja, työläisten ammattiliittoja ja muita vallankumouksellisia järjestöjä perustana Neuvostojen muodostamiselle tulevaisuudessa, täytyy antaa Kiinan kommunistisen puolueen lujittaa vaikutustaan talonpoikaiston keskuudessa ja armeijassa, — ja vasta sen jälkeen voidaan muodostaa työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot uuden vallan puolesta käytävän taistelun eliminä, kaksoisvallan tekijöinä, tekijöinä, jotka valmistelevat siirtymistä porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletariseen vallankumoukseen.

Työväen Neuvostojen muodostaminen Kiinassa ei ole tyhjä sana, tyhjää „vallankumouksellista“ puhetta. Tätä kysymystä ei saa ottaa niin ajattelemattomasti kuin Trotski tekee.

Työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostaminen merkitsee ennen kaikkea sitä, että poistutaan Kuomintangista, sillä ei voida muodostaa Neuvostoja ja viedä eteenpäin kaksoisvaltaa kutsuen työläisiä ja talonpoikia uuden vallan muodostamiseen ja jäädä samaan aikaan Kuomintangin ja sen hallituksen kokoonpanoon.

Työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen merkitsee edelleen, että nykyinen Kuomintangin sisällä oleva blokki vaihdetaan Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin, samantapaiseen blokkiin kuin bolshevikeilla oli lokakuussa 1917 vasemmistoeserrien kanssa.

Miksi?

Siksi, että kun siellä, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, kysymys on proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin

luomisesta, ja Kuomintangin sisällä olevan blokin politiikka on täysin sen mukainen, niin täällä, muodostettaessa Neuvostoja ja siirryttäessä proletaariseen vallankumoukseen, kysymys tulee olemaan proletariaatin diktatuurin luomisesta, Neuvostojen vallan luomisesta, mutta sellainen valta voidaan valmistella ja luoda vain yhden puolueen, kommunistien puolueen johdolla.

Edelleen. Työväen edustajain Neuvostot velvoittavat. Nykyisin työläiset saavat Kiinassa palkkaa 8—15 ruplaa kuukaudessa, elävät mahdollottomissa olosuhteissa, työskentelevät ylenpalttisesti. Tästä pitää ja siitä voidaan tehdä loppu jo nyt korottamalla työpalkkaa, ottamalla käytäntöön kahdeksantuntinen työpäivä, parantamalla työväenluokan asunto-oloja j.n.e. Mutta työväen edustajain Neuvostojen aikana työläiset eivät pysähdy siihen. He sanovat kommunisteille (ja he ovat siinä oikeassa): kun meillä on Neuvostot ja Neuvostot ovat valtaelimiä, niin eiköhän porvaristoa voitaisi työntää syrjään ja „hieman“ pakkoluovuttaa sitä? Kommunistit olisivat tyhjänpäiväisiä jaarittelijoita, elleivät he työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aikana ryhdy porvariston pakkoluovuttamiseen.

Herää kysymys: voidaanko ja pitääkö tälle tielle lähteä nyt, vallankumouksen nykyisessä vaiheessa?

Ei, ei pidä.

Voidaanko ja pitääkö tulevaisuudessa kieltäytyä porvariston omaisuuden pakkoluovuttamisesta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aikana? Ei, ei saa kieltäytyä. Mutta kun ajatellaan, että samalla voidaan säilyttää kommunistien blokki Kuomintangin

sisällä, niin se merkitsee harhakuvitelman valtaan joutumista, sitä, ettei käsitetä luokkavoimien taistelun mekaniikkaa porvarillisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen kautena.

Siten on sen kysymyksen laita, joka koskee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamista Kiinassa.

Kuten näette, se ei ole niin yksinkertainen kuin sen meille kuvailevat eräät sellaiset liian pintapuolisesti ajattelevat henkilöt kuin Trotski ja Zinovjev.

Onko marxilaisten osallistuminen ja yhteistoiminta vallankumouksellisen porvariston kanssa yhdessä yhteisessä vallankumouksellis-demokraattisessa puolueessa tai yhdessä yhteisessä vallankumouksellis-demokraattisessa hallituksessa periaatteelliselta näkökannalta katsoen yleensä sallittavaa?

Eräät oppositiolaiset ajattelevat, että se on sallimatonta. Mutta marxilaisuuden historia osoittaa, että määrätyissä oloissa ja määrätyksi ajaksi sellainen osallistuminen on täysin sallittua.

Minä voisin viitata sellaiseen esimerkkiin, kuin Marxin antama esimerkki Saksassa vuonna 1848 vallankumouksen aikana Saksan absolutismia vastaan, jolloin Marx yhdessä hänen kanssaan samoinajattelevien kanssa meni Reinin maakunnan porvarillis-demokraattiseen liittoon ja jolloin Marx toimitti tämän vallankumouksellis-demokraattisen liiton äänenkannattajaa „Uutta Reinin Lehteä“.

Ollessaan tässä porvarillis-demokraattisessa liitossa ja työntäen eteenpäin vallankumouksellista porvaristoa Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat arvostelivat

kaikinpuolisesti oikeistolaisten liittolaistensa puolinaisuutta aivan samoin kuin Kiinan kommunistisen puolueen, ollessaan Kuomintangissa, on arvosteltava kaikinpuolisesti vasemmisto-kuomintangilaisten liittolaistensa horjahteluja ja puolinaisuutta.

On tunnettua, että Marx ja hänen kanssaan samoin ajattelevat poistuivat tästä porvarillis-demokraattisesta liitosta vasta keväällä 1849 ja ryhtyivät järjestämään työväenluokkaa itsenäisesti aivan itsenäisen luokkapoliitiikan pohjalla.

Kuten näette, Marx meni pitemmällekkin kuin Kiinan kommunistinen puolue, joka kuuluu Kuomintangiin proletariaatin itsenäisenä luokkapuolueena.

Voidaan kiistellä tai olla kiistelemättä Marxin ja hänen kanssaan samoinajattelevien tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon menemisen tarkoituksenmukaisuudesta vuonna 1848. Rosa Luxemburg esimerkiksi oli sitä mieltä, että Marxin ei olisi pitänyt mennä tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon. Se on taktiikan kysymys. Mutta siitä, että Marx ja Engels pitivät porvarillis-vallankumouksellisen puolueen kokoonpanoon menemistä periaatteellisesti mahdollisena ja tarkoituksenmukaisena porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, määrätyissä oloissa ja määrätyksi ajaksi, — siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä. Mitä tulee marxilaisten osallistumiseen vallankumouksellis-demokraattiseen hallitukseen ja yhteistyöhön siellä vallankumouksellisen porvariston kanssa, määrätyissä oloissa ja määrätyssä tilanteessa, siitä meillä on sellaisten marxilaisten kuin Engelsin ja Leninin ohjeet. On tunnettua, että kirjasessaan „Bakuninilaiset työssä“⁶⁷ Engels oli tällaisen osallistu-

misen kannalla. On tunnettua, että myöskin Lenin vuonna 1905 asettui sille kannalle, että tällainen osallistuminen porvarillis-demokraattiseen vallankumoushallitukseen on sallittavaa.

V

KAKSI LINJAA

Siis meillä on kaksi kokonaan erilaista linjaa Kiinan kysymyksessä — Kominternin linja sekä Trotskin ja Zinovjevin linja.

Kominternin linja. Feodaaliset jätteet ja niihin nojautuva byrokraattis-militaristinen päällysrakennus, jota kaikkien maiden imperialistit kaikin tavoin tukevat, on Kiinassa nykyisin vallitsevien olojen tärkein tosiasia.

Kiinassa tapahtuu nykyään agraarivallankumous, joka on suunnattu sekä feodaalisia jätteitä vastaan että imperialismia vastaan.

Agraarivallankumous on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen pohjana ja sisältönä Kiinassa.

Kuomintang Uhanissa ja Uhanin hallitus ovat porvarillis-demokraattisen vallankumouksellisen liikkeen keskus.

Nanking ja Nankingin hallitus ovat kansallisen vastavallankumouksen keskus.

Uhanin tukemisen politiikka on samalla porvarillis-demokraattisen vallankumouksen laajemmaksi kehittämisen politiikkaa kaikkine siitä johtuvine seurauksineen. Siitä johtuu kommunistien osallistuminen Uhanin Kuomintangiin ja Uhanin vallankumoushallitukseen, osallistuminen, joka ei sulje pois, vaan

edellyttää kommunistien puolelta Kuomintangissa olevien liittolaistensa puolinaisuuden ja horjumisen kaikinpuolista arvostelua.

Tätä kommunistien osallistumista on käytettävä proletariaatin hegemoniaosuuden toteuttamisen helpottamiseen Kiinan porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa ja sen ajankohdan lähentämiseen, jolloin siirrytään proletaariseen vallankumoukseen.

Siihen ajankohtaan tultaessa, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous lähenee täydellistä voittoa ja jolloin porvarillisen vallankumouksen kulussa tulevat viitoittumaan tiet proletaariseen vallankumoukseen siirtymiseksi, — tähän ajankohtaan tultaessa on perustettava työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostot kaksoisvallan tekijöinä, uuden vallan puolesta käytävän taistelun eliminä, uuden vallan, Neuvostovallan eliminä.

Tähän ajankohtaan tultaessa kommunistien blokki Kuomintangin sisällä on vaihdettava Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin ja kommunistisesta puolueesta on tultava Kiinan uuden vallankumouksen ainoa johtaja.

Kun nyt ehdotetaan, kuten Trotski ja Zinovjev tekevät, työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista, kaksoisvallan viipymätöntä muodostamista, nyt, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous on vasta kehityksensä alkuvaiheessa, jolloin Kuomintang on kansallis-demokraattisen vallankumouksen järjestämisen kaikkein sopivin ja Kiinan omalaatuisia erikoisuuksia parhaiten vastaava muoto, — niin se merkitsee vallankumouksellisen liikkeen sekasortoon saattamista, Uhanin heiken-

tämistä, sen kukistamisen helpottamista ja Tshangtso-linin ja Tshangkaishekin auttamista.

Trotskin ja Zinovjevin linja. Feodalismin jätteet Kiinassa ovat Buharinin keksintöä. Niitä ei ole Kiinassa joko lainkaan, tai ne ovat niin vähäisiä, ettei niillä voi olla vähänkään vakavampaa merkitystä.

Osoittautuu, että Kiinassa on nykyään olemassa agraarivallankumous. Mutta mistä se on ilmaantunut, siitä ei pirukaan saa selvää. (Naurua.)

Mutta koska se, tämä agraarivallankumous, on olemassa, niin sitä pitää tietysti tavalla tai toisella tukea.

Mutta tärkeintä ei ole nykyään agraarivallankumous, vaan vallankumous Kiinan tulliriippumattomuuden puolesta, niin sanoakseni tullivastainen vallankumous.

Uhanin Kuomintang ja Uhanin hallitus ovat joko kuvitelma (Trotski) tai kemalismia (Zinovjev).

Toisaalta täytyy luoda kaksoisvalta Uhanin hallituksen **kukistamiseksi** muodostamalla viipymättä Neuvostot (Trotski). Toisaalta on **lujitettava** Uhanin hallitusta, on välttämätöntä tarmokas ja kaikinpuolinen **apu** Uhanin hallitukselle, ja myöskin, kuten osoittautuu, muodostamalla viipymättä Neuvostot (Zinovjev).

Kommunistien pitäisi oikeastaan poistua viipymättä tästä „kuvitelmasta“, Uhanin hallituksesta ja Uhanin Kuomintangista. Mutta heidän olisi muuten parempi jäädä tuohon samaiseen „kuvitelmaan“, s.o. sekä Uhanin hallitukseen että Uhanin Kuomintangiin. Mutta mitä varten heidän pitäisi jäädä Uhaniin, jos Uhan on „kuvitelma“, sen näköjään vain yksin jumala

tietää. Ja kuka ei ole samaa mieltä tämän kanssa — hän on kavaltaja ja petturi.

Sellainen on Trotskin ja Zinovjevin niin sanottu linja.

Tuskin voidaan kuvitella jotain mahdottomampaa ja sekavampaa kuin on tämä niin sanottu linja.

Syntyy sellainen vaikutelma, että me emme ole tekemisissä marxilaisten kanssa, vaan jonkinlaisten elämästä irrallisten kansliamiesten, tai oikeammin „vallankumouksellisten“ matkailijoiden kanssa, jotka ovat matkustelleet kaikenlaisissa Suhumeissa ja Kislovodskeissa ja joilta on jäänyt huomaamatta Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto, joka antoi perusasettamuksen Kiinan vallankumouksesta, ovat saaneet sitten sanomalehdistä tietää, että Kiinassa on tosiaankin alkanut jonkinlainen vallankumous, ehkä agraarivallankumous tai ehkä tullivastainen vallankumous, ja ovat päättäneet, että on laadittava kokonainen röykkiö teesejä — huhtikuussa yhdet teesit, toukokuun alussa toiset teesit, toukokuun lopussa kolmannet teesit — ja kun on saatu laadituksi kokonainen röykkiö teesejä, niin on nakeltava niillä Kominternin Toimeenpanevaa Komiteaa, arvellen nähtävästi, että sotkuisten ja ristiriitaisten teesien runsaus on tärkein keino Kiinan vallankumouksen pelastamiseksi.

Sellaisia ovat, toverit, kaksi linjaa Kiinan vallankumouksen kysymyksissä.

Teidän tulee tehdä valintanne näiden kahden linjan välillä.

Minä lopetan, toverit.

Haluaisin sanoa lopuksi muutaman sanan Trotskin ja Zinovjevin ryhmäkuntalaisten esiintymisten poliittisesta sisällöstä ja merkityksestä nykyisellä ajankohdalla. He valittavat, ettei heille anneta riittävästi vapautta vertaansa vailla olevan parjauksen ja sallimattoman herjauksen harjoittamiseksi NKP(b):n Keskuskomiteaa ja Kominternin Toimeenpanevaa Komiteaa kohtaan. He tekevät valituksia Kominternissa ja NKP(b):ssa vallitsevan „komennon“ johdosta. Asiallisesti he haluavat vapautta Kominternin ja NKP(b):n sekasortoon saattamiseksi. Asiallisesti he haluavat siirtää Kominterniin ja Neuvostoliiton Kommunistiseen (bolshevikkien) Puolueeseen Maslovien ja kumppanien tapoja.

Minun on sanottava, toverit, että Trotski on valinnut hyökkäyksilleen puoluetta ja Kominternia vastaan liian sopimattoman ajan. Minä sain juuri tiedoituksen, että Englannin vanhoillisten hallitus on päättänyt katkaista suhteensa Neuvostoliittoon. Todistelemattakin on selvää, että nyt alkaa kaikkialla hyökkäys kommunisteja vastaan. Tuo hyökkäys on jo alkanut. Eräät uhkaavat Neuvostoliiton Kommunistista (bolshevikkien) Puoluetta sodalla ja interventiolla. Toiset — hajaannuksella. Muodostetaan jotain yhteisrintaman tapaista Chamberlainista Trotskiin saakka.

Mahdollisesti meitä halutaan siten pelästyttää. Mutta tuskinpa tarvitsee todistella, että bolshevikit eivät ole arkalasta kotoisin. Bolshevismmin historia tuntee paljon tuollaisia „rintamia“. Bolshevismmin historia osoittaa, että bolshevikkien vallankumouksel-

linen päättäväisyys ja vertaansa vailla oleva uljuus on joka kerta lyönyt nuo „rintamat“ hajalle.

Voitte olla varmoja siitä, että me pystymme lyömään hajalle tämänkin uuden „rintaman“. (Suosionosoituksia.)

*„Bolshevik“ № 10,
toukokuun 31 pnä 1927*